

grešamo dobrih monografij o naših narečjih, o najboljših naših pisateljih. Časopisi se branijo takšnih spisov. Ali naj zato o teh stvareh ničesar ne pišemo in o svoji domovini, o svojem narodu in o svojem slovstvu ostanemo večni nevedneži? In ker nimamo strokovnih časopisov, zato ne moremo znanstvenih razprav dajati drugod na svetlo, nego v Matičinih knjigah. Vsaki narod, ki se je hotel omikati, je tudi resno gojil znanstvo, katerega enostransko leposlovje ne more nadomestiti.

Odbor je zatorej te misli — in v tem se skladajo z njim tudi mnogi odlični pisatelji slovenski — da vsaj tretjina Matičinih knjig bodi tudi poslej odprta znanstvenim razpravam. Slovenska Matica nikakor ne namerava odbijati leposlovja — saj je to doslej že jasno pokazala — temveč nje želja je, da po svoji moči da tudi leposlovju v svojih knjigah odlično mesto, poleg njega pa goji tudi znanstvo ter tako izpolnjuje določila svojih pravil.⁶

Predsednikov ta ogovor je izzval že rezek odgovor v »Edinosti«. Ker se po njem čutimo kolikor toliko prizadete tudi mi, si pridržujemo tudi mi nekaj opomb za katero prihodnjih števil.

Še nekaj glede jezika v Stritar-Jurčičevi izdaji Prešernovih »Poezij«. Zdaj, ko je razložil g. V. Levec, da je jezik v omenjeni izdaji prenarobil Levstik, a nobeden izmed obeh izdajateljev, meni pravzaprav ni treba popravljati »krivic« — dasi sem naprošen za to — ker je bila moja trditev samo pomota, ne krivica. »Krivico« dela tisti, katerega vodi »animus iniuriandi«, in tega gotovo nobeden razsoden Slovenec ne bode iskal pri meni. Oglašam se tukaj zaradi tega, ker mi je s tem dana prilika povedati, da sem se obrnil ob svojem času v Ljubljano na dotično mesto, proseč, naj se mi blagohotno pošlje na ogled tisti del Levstikove zapuščine, ki je slovstvene vsebine, pa nisem dobil niti odgovora. To je bilo takrat, ko je bila zapuščina v beležnikovih rokah. Gotovo sicer ni, pač pa je verjetno, da bi bil zasledil tudi jaz Levstikovo roko v Prešernovi izdaji. — Mimogrede naj omenim, da sem se obrnil pred 12 leti v Oxford do knjižnice »Indian Office« zaradi neke knjige, in da sem jo takoj dobil na posodo. V naših ozkih slovenskih mejah in malenkostnih razmerah pač ne bi škodilo, ako bi se proti slovenskim pisateljem postopalo nekaj bolj vljudno.

Ob tej priliki prosim, naj blagohotno popravi pomote v moji knjigi vsakdo, kdor zasledi kaj napačnega; vse to se porabi v IV. zvezku. Hvalen bom za vsako popravilo, kvitiral jih pa ne bom, ker je škoda časa in papirja.

V Borštu pri Trstu 21. julija 1896.

Dr. Glaser.

»Pedagogičsko društvo« v Krškem nam je poslalo ta-le poziv, ozir. naznanilo v ponatisk:

»Poziv!

»Pedagogičsko društvo« je z izdajo 6. letnika dopolnilo 10. leto svojega obstanka.

Slovensko učiteljstvo se ozre lahko z zadovoljstvom na prvo desetletje tega društva; kajti društveno delovanje so pohvalno priznale ne samo višje šolske oblasti, ampak društvene knjige so bile tudi pri predlanjski učni razstavi v Gorici odlikovane.